

Nr 403.

Av herr **Lövgren**, i Nyborg, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 202, angående vissa ändringar i den vid förordningen den 9 juni 1911 (nr 80) med tulltaxa för inkommande varor fogade tulltaxa.

I proposition nr 202 har Kungl. Maj:t framlagt vissa förslag till ändringar i gällande tulltaxa, innebärande bland annat att för skosulor avsedda plattor av rå kautschuk (s. k. sulcrepe), vilka för närvarande draga tull av 50 öre per kilogram, i stället skulle åsättas tull av 25 öre per kilogram.

Till grund för detta förslag ligger en av generaltullstyrelsen gjord framställning, att plattorna ifråga skulle antingen beredas tullfrihet eller beläggas med tull av 25 öre per kilogram. Beträffande det senare alternativet uttalade generaltullstyrelsen, att den enda omständighet, som kunde anföras såsom skäl för en beskattning ur tullskyddssynpunkt av ifrågavarande artikel, syntes vara den inhemska garveriindustriens intresse, att sullädet icke undanträngdes ur marknaden. Styrelsen ansåg dock, att någon större fara i detta avseende icke föreläge. Priset på s. k. sulcrepe vore nämligen så högt, att det utövade en återhållande inverkan på varans användning såsom ersättningsmedel för sulläder. Dessutom torde allmänhetens intresse för rågummisulor vara övergående, då lädet enligt uppgift ansåges hava vissa egenskaper, som gjorde detsamma lämpligare för skosulor.

I häröver avgivet yttrande har kommerskollegium förordat det av generaltullstyrelsen föreslagna senare alternativet. Då man saknade utredning rörande bearbetningskostnaden vid framställning av sulcrepe av rågummi, syntes tullskyddets storlek lämpligen böra avpassas i förhållande till den för sulläder fastställda. Då tullen för sulläder utginge enligt rubriken 199 eller 200 med respektive 35 öre och 28 öre per kilogram, syntes nämnda tullsats av 25 öre per kilogram vara lämpligen avpassad.

Av vid propositionen fogat utdrag ur statsrådsprotokollet framgår att, chefen för finansdepartementet ansett övervägande skäl tala för det av kommerskollegium förordade alternativet med en tullsats av 25 öre per kilogram. I anslutning härtill har i propositionen föreslagits att till tulltaxerubrik 634, som omfattar vissa arbeten av mjuk kautschuk, skall fogas följande anmärkning:

Anm. Hit hänföres även för skosulor avsedda plattor av rå kautschuk.

Tulltaxan upptager under kautschuk och kautschuksvaror följande huvudgrupper: oarbetad kautschuk, rubrik 631, arbeten av mjuk kautschuk, rubrikerna 633—643 samt arbeten av hårdgummi, rubrikerna 644—647. Rubriken 632 avser en specialgrupp, nämligen sådana varor, i vilka kautschuken blivit

löst eller blandad med andra ämnen, vilken grupp i detta sammanhang saknar betydelse. I all facklitteratur skiljes mellan rå kautschuk å ena sidan samt mjuk kautschuk och hårdgummi å den andra. De båda sistnämnda slagen utgöra vulkaniserad kautschuk. Man förutsätter sålunda, att all rå kautschuk skall hänföras till tulltaxerubriken 631. Den föreslagna anmärkningen till tulltaxerubriken 634 skulle emellertid medföra samma oegentlighet i tekniskt avseende, som hittills varit rådande, nämligen att visst slag av rå kautschuk komme att innefattas bland arbeten av mjuk kautschuk. Rågummit har givetvis icke genom valsning förlorat karaktär av rågummi — att märka är att visst slag av rågummi (crepe), som nu tullbehandlas såsom oarbetad kautschuk, undergått valsning — än mindre övergått att bliva ett arbete av mjuk (vulkaniserad) kautschuk.

Beträffande den framförda synpunkten, att i förevarande fall storleken av tullen borde anpassas i förhållande till det tullskydd, som vore fastställt för den vara, vilken ifrågavarande rågummiplattor vore avsedda att ersätta, må endast framhållas att det synes riktigast, att frågan om tullskydd avgöres med hänsyn till behovet av skydd för tillverkningen av den vara, vilken skulle komma att träffas av tullen, oavsett vilket tullskydd som ansetts böra beredas andra artiklar med likartad användning, men vilkas produktionsförhållanden te sig helt annorlunda. Då nu valsning av rå kautschuk till sådana, för skosulor avsedda plattor, varom här är fråga, förekommer endast vid produktionsorten, synes ett tullskydd för denna obetydliga bearbetning vara omotiverat. Även om vid denna tullfrågas bedömande hänsyn skulle anses böra tagas därtill, att rågummit i föreliggande fall användes såsom ersättning för sulläder, synes tillverkningen av sistnämnda vara tillräckligt skyddad genom det avsevärt högre pris rågummiplattorna betinga i förhållande till sulläder. Då vidare ingen anledning lär föreligga att åsätta denna vara finansstull, synes tullfrihet böra beredas för densamma, vilket lämpligen lär kunna ske genom det av generaltullstyrelsen i första alternativet framlagda förslaget.

På grund av vad ovan anförts hemställer jag, att riksdagen må besluta,

att tulltaxerubrik 631 erhåller följande ändrade lydelse:
 »Kautschuk, guttaperka och balata, oarbetade, härunder
 inbegripna även för skosulor avsedda plattor av råkautschuk;
 ävensom s. k. regenererat gummi. . . fria.»

Vid bifall härtill skulle givetvis Kungl. Maj:ts förslag till anmärkning vid tulltaxerubriken 634 avslås.

Stockholm den 9 mars 1926.

O. W. Lövgren.